

Апостоле,

Къде си?

Къде си днес, когато се нуждаем от тебе?

Учила съм, чувала съм, чела съм...., че някога те е имало..., че си живял, отдаден на една единствена идея – да има България! Борил си се за своите и в същото време така ясно си прокарал мисълта за равенство на нациите.

Ти си първият, който ясно е заявил, че трябва обединение, за да се постигне целта, че само, ако един народ действа заедно може да се случи чудото. И не само, заел си се да го осъществиш – обикалял си надлъж и нашир, срещал си се с хората, пробуждал си от вековната дрямка българското общество.

Днес също се срещат хора, които говорят за съединение, за единение... Но работят ли за тази кауза? Затова ни трябваш сега, трябва ни гениалната ти организаторска способност, решителност и действия. Много добре си го казал: „Деца трябва, не думи!“

Представям си те в класната стая като учител пред твоите деветнадесет ученици. Чудя се на какво си ги учил и веднага си отговарям – на родолюбие. Знам, че в стаята е имало две табла – на честта и на срама и съм сигурна, че никое от децата не е допускало да бъде записано името му на дъската на срама, защото ти си бил светлият им пример. Убедена съм, че си ги вдъхновявал и озарявал умовете им.

Днес имаме нужда от личност, която да води напред, да разпалва и гори в осъществяването на идеи, за да може свободният ни народ да живее спокойно.

В представите ми, ти, Апостоле, си изключително дисциплиниран и последователен, бодър и устремен, човеколюбив и жертвоготовен. Искане ми се да си спомняме заветите ти по-често и да ги следваме, за да пребъде народа ни, културата ни, държавата ни.

От Елена Петрова – **IX** а клас